

L'Ors

En lo parçan d'Aussau, mes decap aus estrems,
Viu shens har gran puishèu, conegut de tostemps,
Un capdet hort pelut, isanh e solitari,
l'ors entà'u mentar, l'ors, de cadun maudit,
Herotge e dangerós, tractat com un bandit,
Aujami tant maishant, guaire nat qui s'i hida,
-Que n'an vist revendir quan los volèn aucíder-
Non's pòt acóntentar de fruts e d'arradits,
Las urpas ta hotjar qui'u puntejan aus dits
Bèths còps las hè servir tà'sperissar carn fresca:
Bima, poria, craba o quauqua tendra anesca,
E qu'ei aqueth mau-hèit qui non's pòt perdonar
De voler com nosauts, minjar carn tà disnar !
Tanben pagar l'ac hèn en lo portant la guèrra;
L'òmi, dab lo fesilh, que l'a panat la tèrra
On seré soviran s'èra estat lo mei hòrt,
-Los febles, ací-baish, qu'an tostemps avut tòrt-
E, com lo sarri, lèu, prauba bèstia tracada,
Eth tanben qu'averà la soa fin mercada.
Per fin, quan de herums tot sia despoblat,
La valea, lavetz, com si n'avè cambiat
Que vederà tostemps de verduras navèras
A la prima cobrir las soas arribèras;
Qu'admiraràn suu Pic, tot com au temps present,
Las brumas en aròu, lo coronant d'argent
O daurat per l'arrai sus las quintas nevosas.
Las pradas, sus los malhs seràn tostemps pomposas,
Los Gaves gramejant qu'averan medish brius,
Mes los grans bòscs, tostemps esmudits, peus ombrius,
Que seràn despulhats d'ua part deu mistèri
Qui tau poèta estè tostemps drin esmavent
Mes on n'audirà mei que los los planhets deu vent

Felix Mascaraux (1924)